

faa mange andre. Det, som er det væsentlige med Hensyn til Fremtiden, er, at vi nu komme tilbage til det Udgangspunkt, vi aldrig skulde have forladt, nemlig Udgangspunktet fra Hærløven af 1867, som hviler paa Forsvarskommissionens af 1866, fordi dens Grundtanke er, hvad der virkelig stemmer med Danmarks Natur, at Danmark ikke er een Krigsskueplads, men to, at Danmark strategisk er delt i to Dele ved Store Bælt, noget som faar forøget Vægt, naar Nord-Osterrøstkanalen er anlagt, og saa gælder det at arbejde videre i positiv Retning, at oparbejde en Folkemening paa disse Hovedpunkter, som ere komne frem og have fundet sit Udtryk navnlig i Udtalelserne fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds, og denne Folkevilde haaber jeg ogsaa skal faa sit Udtryk i Gentagelsen af en Sætning, som jeg, uagtet jeg ved, at den ærede Krigsminister ikke holder af den, ikke skal blive led af at udtale, at Kjøbenhavns Befæstning bør ødelægges.

Krigsministeren (Bahnsen): Da Tiden er saa langt fremrykket, og da jeg endnu en Gang ønsker at udtale mig om den foreliggende Sag, inden Behandlingen sluttes, har jeg begæret Ordet; men jeg skal ikke benytte det til at komme ind paa forskellige Dyringer, som kom fra adskillige Medlemmer, der ogsaa have angrebet mig personlig. Der er under denne Debat talt forholdsvis lidet om den foreliggende Sag, men mere om de store Spørgsmaal i Almindelighed, og det er derfor ogsaa mere almindelige Betragtninger, som jeg skal gøre gældende. Jeg skal ikke en Gang komme ind paa den sidste ærede Talers ret ejendommelige Udviklinger, som heller ikke er ny, og som saa ofte ere gendrene og derfor ikke frembyde videre Interesse. Jeg maa naturligvis udtale min Beklagelse af den Tanke, der blev fremsat af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojesen), at Hovedopgaven maatte være at nedsette vort Budget ret betydelig, og det ærede Medlem angav de nærmere Dimensioner. At denne Tanke har fundet saa stor Tilslutning her i Tinget, kan jeg selvfølgelig kun beklage. Det ser næsten ud, som om egentlig Stemningen her er for, at man skulde nøjes med en militær Bevilling til de to Stater, Marine og Hær, paa — for at angive det med omtrentlige Tal — 14—15 Mill. Kr., medens det, der efter Regeringens Mening fordres, er en 17—18 Millioner. Saa vidt jeg kan skønne — det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds har ganske vist ikke udtalt sig om

Flaaden — men gaar man ud fra en forholdsvis Nedsettelse for Flaadens som for Hærens Vedkommende, tror jeg, man vil komme til et saadant Tal som en 14—15 Mill. Det er altsaa det, som det ærede Medlem mente, at Landet under de nuværende Omstændigheder har Raad til og bør anvende paa Forsvarsforanstaltninger, paa de militære Budgetter, medens Regeringen mener, at man bør gaa omtrent en 3 Mill. højere. Jeg kan kun beklage det, navnlig naar man ser hen til, hvad det er, man mener at kunne naa for disse 14—15 Mill. Det ærede Medlem fra Møen har antydet det for os, og skønt hans Antydninger bleve holdte i en vis Almindelighed, har jeg dog faaet et Indtryk af, hvad det var for en Slags Forsvar, der blev stillet op. Det blev paa en vis Maade nærmere motiveret af det ærede Medlem for Vejle Amts 3dje Valgkreds (Falkensjerne), der jo mente, at Opgaven maatte være den at vedligeholde Interessen for og Folkets Evne og Vilje til at forsvare sig, altsaa saadan et Forsvar ganske i Almindelighed. Jeg tror ikke, at det Forsvar paa langt nær vil være 14—15 Mill. Kr. værd. Hvis man virkelig ikke tilsigter andet, vil man kunne gaa langt længere ned. Jeg ved overhovedet ikke, hvorfor man da skal have almindelig Værnepligt og fuldstændig Uddannelse af alle vaabendygtige Mænd, naar Formålet ikke skal være noget andet. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa dette Formaal; men jeg vil som Modsætning dertil fremhæve, at det, Regeringen tror at kunne naa for sine 17—18 Mill., er et virkelig Forsvar, et Forsvar efter et bestemt begrænset Program, et Program, som ikke er noget nyt, som man har villet gøre det til. Det er netop det gamle, og naar jeg siger det gamle, saa skal jeg ikke gaa tilbage til 1658, men kun til vore første Krige i Midten af Arhundredet fra 1848—50. Det Program, hvorpaa egentlig disse Krige førtes, var: at forsøge en Kamp i første Linie, men at lægge Hovedvægten paa Kampen i anden Linie. Man forsøgte sig med Slesvig 1848, man kæmpede tappert; men man gik tilbage, og senere fortsattes Kampen væsentlig i anden Linie ved Als og Dybbøl og i 1849 ved Fredericia. Det samme gjorde man i 1864; man forsøgte sig i første Linie ved Dannevirke, gik saa tilbage, og den endelige, den afgørende Kamp, kan jeg kalde det, levedes egentlig ved Dybbøl. Det er det samme Princip, der ligger til Grund for Regeringens nuværende Forslag, men efter en indskrænket Maalestok. Grunden til, at Kampen nu maa antages forlagt fra Halvøen og dens Retrætepunkter her